

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Δεκατρία

Jeff Pippenger
2025-12-18

Αριθμός Δεκατρία

Προς το παρόν εξετάζουμε το προφητικό σύμβολο του 1863. Έχουμε επικεντρώσει την προσοχή μας στη βιβλική Κάδης ως το σύμβολο της ανταρσίας του αρχαίου Ισραήλ εναντίον της «ανάπαυσης», η οποία επέφερε τον θάνατό τους κατά τη διάρκεια μιας περιόδου που κορυφώθηκε στην Κάδης, απεικονίζοντας έτσι την απόρριψη των «παλαιών οδών» του Ιερεμία το 1863, όταν απορρίφθηκαν οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Στην αναζήτηση του φωτός που συνδέεται με την Κάδης και το 1863, έχουμε προσδιορίσει τις δέκα δοκιμασίες που έφθαναν έως την Κάδης. Έχουμε προσδιορίσει τις πρώτες τρεις δοκιμασίες ως τη δοκιμασία του μάννα. Αυτά τα τρία βήματα μπορούν να παρασταθούν είτε ως θαύματα είτε ως δοκιμασίες, και η σαββατική ανάπαυση, ως η πρώτη από τις δέκα δοκιμασίες, αντιστοιχεί στη δέκατη δοκιμασία, η οποία προσδιορίζεται τόσο σαφώς από τον Παύλο στην προς Εβραίους ως η «ανάπαυση». Οι δέκα δοκιμασίες διαθέτουν μία άλφα ανάπαυση και μία ωμέγα ανάπαυση.

Δεν έχει σημασία πώς επιθυμεί ένας σπουδαστής της προφητείας να ορίσει «την ανάπαυση» την οποία οι Εβραίοι απέρριψαν στην Κάδης—διότι προφητικώς κάθε «ανάπαυση» (γραμμή επί γραμμής) αναφέρεται στην «ανάπαυση και την αναψυχή», που είναι η όψιμη βροχή. Η Κάδης είναι εξέχον σύμβολο της απορρίψεως του αγγέλματος της όψιμης βροχής και επίσης της εμπειρίας της όψιμης βροχής, διότι η σφράγιση που επιτελείται επάνω στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στην Κάδης είναι μία εδραίωση στην αλήθεια τόσο «διανοητικώς όσο και πνευματικώς».

«Μόλις ο λαός του Θεού σφραγιστεί στα μέτωπά του—δεν πρόκειται για κάποια σφραγίδα ή κάποιο σημείο που μπορεί να φανεί, αλλά για εδραίωση στην αλήθεια, τόσο διανοητικά όσο και πνευματικά, ώστε να μη μπορούν να μετακινηθούν—μόλις ο λαός του Θεού σφραγιστεί και ετοιμαστεί για το κοσκίνισμα, αυτό θα έρθει. Πράγματι, έχει ήδη αρχίσει· οι κρίσεις του Θεού είναι τώρα επάνω στη γη, για να μας δώσουν προειδοποίηση, ώστε να γνωρίζουμε τι έρχεται». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1161.

Το να εδραιωθεί κανείς «στην αλήθεια» «διανοητικώς» αντιπροσωπεύει την αποδοχή της μεθοδολογίας του line upon line ως της μίας και μόνης αγιασμένης προσεγγίσεως στη μελέτη του Λόγου του Θεού. Αυτή η στενή προσέγγιση επιβεβαιώθηκε ως η ορθή προσέγγιση τον Αύγουστο του 1840, όταν «πλήθη πείσθησαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που υιοθετήθηκαν από τον Μίλλερ και τους συνεργάτες του, και δόθηκε μια θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της Δευτέρας Παρουσίας». Η «θαυμαστή ώθηση» αντιπροσωπεύει την εκδήλωση της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, η οποία έστειλε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου σε όλον τον

κόσμο το 1840.

Εκείνοι που συμμετείχαν στο έργο το οποίο αντιπροσώπευε την «θαυμαστή ώθηση» εξουσιοδοτήθηκαν να επιτελέσουν ακριβώς αυτό το έργο διά της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα φανέρωσε τη δύναμή Του μόνο μεταξύ εκείνων που είχαν αποδεχθεί την ιερή μεθοδολογία. Το Άγιο Πνεύμα φανέρωσε τη δύναμή Του μόνο εντός εκείνων που είχαν αποδεχθεί την ιερή μεθοδολογία.

Το να εδραιώνεται κανείς διανοητικώς στην αλήθεια είναι η αποδοχή της μεθοδολογίας «γραμμική επί γραμμική», και η «αποδοχή» της μεθοδολογίας «γραμμική επί γραμμική» παριστάνεται για έναν Λαοδικέα ως το άνοιγμα της θύρας της καρδιάς για την είσοδο του Αγγελιαφόρου προς τη Λαοδικεία στο πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος. Η αποδοχή της ιερής μεθοδολογίας φέρνει τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος στον νου εκείνων που εδραιώνονται διανοητικώς στην αλήθεια. Η αποδοχή εκείνης της μεθοδολογίας παράγει μία πνευματικότητα η οποία παριστάνεται ως ο συνδυασμός της Θεότητας με την ανθρωπότητα. Η εφαρμογή της βιβλικής μεθοδολογίας «γραμμική επί γραμμική», όταν αναμειγνύεται με πίστη, παριστάνεται ως το να εδραιώνεται κανείς διανοητικώς στην αλήθεια, και η αλήθεια (το μήνυμα) που παράγεται από τη μεθοδολογία δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον Ιησού, ο οποίος είναι ο Λόγος. Το να αποδέχεται κανείς το μήνυμα του Λόγου Του σημαίνει να αποδέχεται το Άγιο Πνεύμα μέσα στον νου του. Έτσι, το να εδραιώνεται κανείς διανοητικώς στην αλήθεια παράγει την πνευματική εμπειρία που λαμβάνει τη σφραγίδα της θείας επιδοκιμασίας.

Η Κάδης υπήρξε η τελική δοκιμασία για τον αρχαίο Ισραήλ. Οι δύο τάξεις των πινόντων οίνον στο βιβλίο του Ιωήλ διαχωρίζονται και διακρίνονται μεταξύ τους βάσει της αποδοχής ή της απόρριψης του αγγέλματος της όψιμης βροχής, το οποίο ο Ιωήλ προσδιορίζει ως «νέον οίνον» σε αντίθεση προς τον ζυμωμένο οίνο που καταναλώνεται από την άλλη τάξη. Ο «νέος οίνος» του Ιωήλ είναι η «ανάπαυσις» του Παύλου στην προς Εβραίους, κεφάλαια γ' και δ'. Είναι επίσης εκείνο το οποίο οι «μεθύοντες του Εφραΐμ» του Ησαΐα αρνούνται να «ακούσουν»—«προς τους οποίους είπεν, “Αύτη είναι η ανάπαυσις, δότε ανάπαυσιν εις τον κεκοπιακότα· και αύτη είναι η αναψυχή”· όμως δεν ηθέλησαν να ακούσουν. Και ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς εντολήν επί εντολήν, εντολήν επί εντολήν, γραμμήν επί γραμμήν, γραμμήν επί γραμμήν, εδώ ολίγον και εκεί ολίγον· διά να υπάγωσι, και να πέσωσιν οπίσω, και να συντριβώσι, και να παγιδευθώσι, και να συλληφθώσιν».

Έχουμε διαπιστώσει ότι η αποστασία του χρυσού μόσχου του Ααρών αντιπροσωπεύει «δύο» από τις δέκα δοκιμασίες που καταλήγουν στην Κάδης. Η διαίρεση εκείνης της δοκιμασίας σε δύο δοκιμασίες συμφωνεί με την περίοδο δοκιμασίας της όψιμης βροχής, η οποία αντιπροσωπεύεται από τη «δοκιμασία της εικόνας του θηρίου», η οποία είναι η δοκιμασία που καθορίζει το πεπρωμένο του λαού του Θεού. Η Αποκάλυψη δεκατρία προσδιορίζει την «αποστασία», διότι ο αριθμός «δεκατρία» αντιπροσωπεύει την αποστασία.

Το κεφάλαιο αρχίζει με το παπικό θηρίο της θαλάσσης, το κατ' εξοχήν σύμβολο της ανταρσίας επάνω στη γη, καθώς ο Δανιήλ το προσδιορίζει ως την εξουσία που λαλεί μεγάλα λόγια εναντίον του Υψίστου. Την ανταρσία εκείνη ακολουθεί η ανταρσία του θηρίου της γης, των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες κατόπιν εξαναγκάζουν ολόκληρο τον κόσμο να ακολουθήσει το παράδειγμά

τους στην ανταρσία. Το πρότυπο για την τρίτη ανταρσία στο κεφάλαιο βρίσκεται στην πρώτη από τις τρεις ανταρσίες, η οποία παριστάνεται ως το θηρίο της θαλάσσης, το σύμβολο του Βατικανού. Στο εδάφιο ένδεκα οι Ηνωμένες Πολιτείες λαλούν ως δράκων και έτσι σχηματίζουν εικόνα προς το θηρίο—εικόνα του Βατικανού. Από το εδάφιο δώδεκα και εξής, οι Ηνωμένες Πολιτείες εξαναγκάζουν τον κόσμο να πράξει το ίδιο. Η ανταρσία του Ααρών είναι διπλή, αντιπροσωπεύοντας την ανταρσία των Ηνωμένων Πολιτειών και κατόπιν την ανταρσία ολόκληρου του κόσμου, όταν επιβάλλεται η παγκόσμια εικόνα του Βατικανού.

Η ανταρσία του Ααρών προσδιορίζει αμφοτέρως τις περιόδους, οι οποίες παριστάνονται ως ειδωλολατρία όταν ο Μωυσής δεν ήταν παρών, ακολουθούμενη από ειδωλολατρία όταν ο Μωυσής ήταν παρών. Ο Μωυσής είχε λάβει τον Νόμο και, επομένως, αντιπροσωπεύει τον Νόμο του Θεού ως το σημείο διαίρεσεως στην ανταρσία. Η δοκιμασία που παριστάνεται από τη χρυσή εικόνα του Ααρών, ενός μόσχου-θηρίου, είναι η δοκιμασία του 1863.

Είναι η δοκιμασία του νόμου της Κυριακής, που αντιπροσωπεύει μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ ζωής και θανάτου. Είναι η διαχωριστική γραμμή μεταξύ της Γης της Επαγγελίας ή θανάτου στην έρημο, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του χαράγματος του θηρίου ή της σφραγίδας του Θεού, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ της μοίρας του Σεβνά του Λαοδικέα ή του Ελιακείμ του Φιλαδελφέως. Οι τρεις πρώτες δοκιμασίες, που παριστάνονται από το μάννα, συμβολίζουν τη διαμάχη περί Σαββάτου ή Κυριακής, όπως και η δέκατη δοκιμασία. Η διαχωριστική γραμμή στην ανταρσία του χρυσού μόσχου του Ααρών, που αντιπροσωπεύει τόσο την πέμπτη όσο και την έκτη δοκιμασία, είναι ο νόμος της Κυριακής.

Η τέταρτη δοκιμασία είναι το ύδωρ στη Μασσά, που σημαίνει «δοκιμασία», και στη Μεριβά, που σημαίνει το «σημείο του Ίεχωβά», και βρίσκεται στην Ήξεοδο 17:1–7, όπου προσδιορίζεται άμεσα ως «δοκιμάζοντες τὸν Κύριον».

Και πάσα η συναγωγή των υιών Ισραήλ ανεχώρησε από την έρημον Σιν, κατά τας πορείας αυτών, σύμφωνα με την προσταγήν του Κυρίου, και εστρατοπέδευσαν εν Ραφιδίν· και δεν υπήρχε ύδωρ διά να πίνη ο λαός. Διά τούτο ο λαός επιλονείκησε με τον Μωυσήν, και είπαν, Δότε εις ημάς ύδωρ διά να πώμεν. Και ο Μωυσής είπε προς αυτούς, Διά τι φιλονεικείτε μετ' εμού; διά τι πειράζετε τον Κύριον; Και εδίψησεν εκεί ο λαός διά ύδωρ· και ο λαός εγόγγυζε κατά του Μωυσέως, και είπαν, Διά τι είναι τούτο, ότι μας ανεβίβασας εκ της Αιγύπτου, διά να θανατώσης ημάς και τα τέκνα ημών και τα κτήνη ημών με δίψαν;

Και έβόησεν ό Μωυσης προς τον Κύριον, λέγων· Τί να πράξω εις τουτον τον λαόν; όλίγον απέχει και θα με λιθοβολήσουν.

Και είπεν ό Κύριος προς τον Μωυσην· Προχώρα εμπροσθεν του λαου, και λάβε μετὰ σου από τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ· και την ράβδον σου, με την οποίαν έπάταξας τον ποταμόν, λάβε εις την χειρά σου, και πορεύου. Ίδου, εγώ θα σταθώ εκεί εμπροσθέν σου επάνω εις την πέτραν εν Χωρήβ· και θα πατάξης την πέτραν, και θα εξέλθη ύδωρ εξ αυτής, διά να πίνη ό λαός. Και έπραξεν ούτως ό Μωυσης ενώπιον των πρεσβυτέρων του Ισραήλ.

Και εκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου Μασσά καὶ Μεριβά, διὰ τὴ φιλονεικία τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ διότι ἐπέiraσαν τὸν Κύριον, λέγοντες· Εἶναι ὁ Κύριος ἀνάμεσά μας, ἢ οὐ; Ήξεοδος 17:1–7.

Η δοκιμασία που παριστάνεται από τη «Μασσά» και το σημείο που παριστάνεται από τη «Μεριβά» αποτελούν ένα προφητικό άλφα, το οποίο συναντά το προφητικό του ωμέγα όταν ο Μωυσής κτυπά για δεύτερη φορά τον ίδιο Βράχο. Αυτό σημαίνει ότι η τέταρτη από τις δέκα προκλήσεις παριστάνεται στην Κάδης, διότι η δεύτερη Κάδης είναι εκεί όπου ο Μωυσής κτυπά τον Βράχο με αποστασία. Αυτό προσδιορίζει ότι η Κάδης, ως σύμβολο, περιλαμβάνει τη δοκιμασία του ύδατος, η οποία παράγει ένα σημείο.

Η δοκιμασία του ύδατος που παράγει το λάβαρο είναι η δοκιμασία του αγγέλματος της όψιμης βροχής. Το 1863 ήταν το σημείο όπου το λάβαρο έπρεπε να είχε υψωθεί, αλλά, αλίμονο· το 1863 ήταν μόνο η πρώτη Κάδης, και η δεύτερη Κάδης είναι στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Η Μασσά και η Μεριβά αντιπροσωπεύουν την τελική δοκιμασία για τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ακριβώς πριν υψωθούν ως λάβαρο κατά τον νόμο της Κυριακής. Δεν ήταν η εξουσία της Ρώμης, ούτε η εξουσία των Ιουδαίων, που διευθέτησε τον θάνατο του Χριστού. Η εξουσία εκείνη είχε εξουσιοδοτηθεί στο συμβούλιο του Ουρανού αιώνες πριν από τον σταυρό. Ο Μωυσής χρησιμοποίησε τη ράβδο του, τη ράβδο που χρίστηκε από τον ίδιο τον Θεό, για να κτυπήσει τον Βράχο — αλλά μόνο μία φορά. Εκείνος ο Βράχος, σύμφωνα με τη θεόπνευστη μαρτυρία, αντιπροσωπεύεται από τα αγγέλματα του 1840 έως το 1844, τα οποία είναι οι παλαιές θεμελιώδεις αλήθειες που αντιπροσωπεύουν την οδό των δικαίων. Στη δοκιμασία που αντιπροσωπεύεται από τη Μασσά, το ύδωρ που σώζει είναι το ύδωρ που εξέρχεται από τον Βράχο των αρχαίων οδών. Το ύδωρ εκείνο δοκιμάζει και παράγει δύο τάξεις· η μία για το χάραγμα του θηρίου και η άλλη για τη σφραγίδα του Θεού, όπως αντιπροσωπεύεται από τη σφραγίδα του Θεού επάνω σε εκείνους που υψώνονται ως λάβαρο, όπως αντιπροσωπεύεται από τη Μεριβά.

Ο ναός ολοκληρώθηκε πριν από το τρίτο διάταγμα του Αρταξέρξη, αποδεικνύοντας ότι ο Μιλλεριτικός ναός, τον οποίον ο Χριστός ανήγειρε μέσα σε 46 έτη, από το 1798 έως το 1844, είχε ολοκληρωθεί πριν από τον τρίτο άγγελο, ο οποίος παριστάνεται από την άφιξη του τρίτου διατάγματος. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, όπου τότε υψώνονται ως προσφορά σημείου των πρώτων καρπών της Πεντηκοστής, όπως κατά τις αρχαίες ημέρες. Η Μασσά και η Μεριβά προσδιορίζουν τη δοκιμασία του ύδατος, η οποία παριστάνεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην ιστορία του πρώτου και του τρίτου αγγέλου.

Το έργο της συνένωσης της Θεότητας με την ανθρωπότητα παριστάνεται επίσης ως η συνένωση δύο ναών. Παριστάνεται επίσης ως γάμος, όπου ένας άνδρας και μία γυναίκα, ή ένας θηλυκός ναός και ένας αρσενικός ναός, ενώνονται και γίνονται μία σάρκα. Ο Χριστός ανήγειρε τον Μιλλεριτικό ναό με σκοπό να τους οδηγήσει στον Επουράνιο ναό Του, όπου θα έβρισκαν «ανάπαυση», η οποία παριστάνεται στην ιστορία του 1844 από το Σάββατο της εβδόμης ημέρας.

Όταν αυτή η κατανόηση της Μασσά και της Μεριβά, ως της τετάρτης δοκιμασίας, εφαρμοσθεί μεταξύ μιας αρχικής δοκιμασίας η οποία επίσης αντιπροσωπεύει τρεις δοκιμασίες, και η οποία κατόπιν ακολουθείται από τον νόμο της Κυριακής της πέμπτης και έκτης δοκιμασίας—τότε μπορείτε να δείτε, αλλά μόνο εάν είστε πρόθυμοι να δείτε, ότι η τριπλή δοκιμασία του μάννα είναι η πρώτη δοκιμασία, ακολουθούμενη από μια δοκιμασία που προηγείται της τρίτης διπλής δοκιμασίας του χρυσού μόσχου του Ααρών. Η Μασσά και η Μεριβά παριστάνονται από κοινού,

διότι μόνο στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου εντοπίζεται μια προφητική «διπλάσια». Οι πρώτες τρεις δοκιμασίες του μάννα είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Η δοκιμασία της Μασσά και της Μεριβά είναι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου και η ανταρσία του Ααρών είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

Η πέμπτη δοκιμασία είναι η δοκιμασία του χρυσού μόσχου του Ααρών, η οποία αρχίζει με μια εκδήλωση ειδωλολατρίας, όταν οι στασιαστές νόμισαν ότι η γυμνή ανταρσία τους ήταν κρυμμένη από τον Θεό.

Και όταν ο λαός είδε ότι ο Μωυσής αργούσε να κατέβει από το όρος, συνάχθηκε ο λαός προς τον Ααρών και του είπε: Σήκω, κάνε σε εμάς θεούς, οι οποίοι θα προπορεύονται από εμάς· διότι, όσο για τούτον τον Μωυσή, τον άνθρωπο που μας ανέβασε από τη γη της Αιγύπτου, δεν γνωρίζουμε τι απέγινε. Και ο Ααρών τούς είπε: Βγάλτε τα χρυσά ενώτια, τα οποία είναι στα αυτιά των γυναικών σας, των υιών σας και των θυγατέρων σας, και φέρτε τα σε εμένα. Και όλος ο λαός έβγαλε τα χρυσά ενώτια που ήταν στα αυτιά τους και τα έφερε στον Ααρών. Και εκείνος τα έλαβε από τα χέρια τους και το διαμόρφωσε με εργαλείο χαράξεως, αφού το έκανε χωνευτό μόσχο· και είπαν: Αυτοί είναι οι θεοί σου, Ισραήλ, οι οποίοι σε ανέβασαν από τη γη της Αιγύπτου. Και όταν το είδε ο Ααρών, έκτισε θυσιαστήριο μπροστά του· και ο Ααρών έκανε διακήρυξη και είπε: Αύριο είναι εορτή προς τον Κύριο.

Και εξηγέρθησαν ενωρίς την επαύριον, και προσέφεραν ολοκαυτώματα, και έφεραν θυσίας ειρηνικάς· και εκάθισεν ο λαός να φάγη και να πίνη, και εσηκώθη να παίξει. Έξοδος 32:1–6.

Η έκτη δοκιμασία είναι το δεύτερο μέρος της αποστασίας του χρυσού μόσχου, όταν ο Μωυσής επιστρέφει αφού έλαβε τις Δέκα Εντολές. Ο Μωυσής ρωτά: «Τίς είναι με το μέρος του Κυρίου;» Η πλειονότητα παρέμεινε παθητική ή συντάχθηκε με τους ειδωλολάτρες, εκδηλώνοντας την ίδια αποστασία φανερά ενώπιον του μεσίτη.

Η πέμπτη και η έκτη δοκιμασία προτυπώνουν σαφώς και αντιστοιχούν στον νόμο της Κυριακής. Ο Ηλίας στο Όρος Κάρμηλος θέτει παρόμοιο ερώτημα με εκείνο που έθεσε ο Μωυσής. Το «εκλέξατε σήμερα τίνος θέλετε λατρεύειν» δείχνει προς τη δοκιμασία του νόμου της Κυριακής. Ο συμβολισμός της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου δείχνει προς τον νόμο της Κυριακής. Η διαίρεση των Λευιτών στην ιστορία του Ααρών και η διαίρεση των δώδεκα φυλών στην ιστορία των δύο χρυσών μόσχων του Ιεροβοάμ προσδιορίζουν τη διαίρεση των φρονίμων και των μωρών κατά τον νόμο της Κυριακής. Οι Λαοδικείς είναι οι μωρές παρθένοι, όπως μαρτυρεί η Αδελφή White, και επομένως η διαίρεση των παρθένων κατά τον νόμο της Κυριακής είναι η διαίρεση μεταξύ Λαοδικέων και Φιλαδελφέων. Η πέμπτη και η έκτη δοκιμασία, που αποτελούν μία δίπτυχη δοκιμασία, αντιστοιχούν στον νόμο της Κυριακής, πράγμα που σημαίνει ότι αντιστοιχούν στο 1863 και στην Κάδη.

Τα κεφάλαια τριάντα δύο και τριάντα τρία της Εξόδου εκπληρώνονται κατά την ίδια ακριβώς ημέρα, με διαφορά μόνον ολίγων ωρών, και εκείνη η ημέρα προτυπώνει το 1863 και την Κάδη. Στο κεφάλαιο τριάντα τρία ο Μωυσής ζητεί να δει τη δόξα του Θεού. Επομένως, βλέπουμε τον Μωυσή στην πέμπτη και την έκτη πρόκληση να μεταμορφώνεται στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο ίδιος εκείνος Μωυσής βρίσκεται επίσης στην Κάδη κτυπώντας τον Βράχο δεύτερη

φορά, αντιπροσωπεύοντας έτσι μία τάξη που συντρίβεται από τον Βράχο, επάνω στον οποίο αρνήθηκαν να πέσουν. Αυτός ο Βράχος είναι ένα μήνυμα, και συνεπώς υπάρχουν δύο σύμβολα του Μωυσή στην Κάδης, το ένα που φανερώνει τη δόξα του Θεού και το άλλο που απορρίπτει τον Βράχο.

«Ας είναι εκείνοι που στέκονται ως φύλακες του Θεού επάνω στα τείχη της Σιών άνθρωποι που μπορούν να διακρίνουν τους κινδύνους πριν από τον λαό,—άνθρωποι που μπορούν να διακρίνουν μεταξύ αλήθειας και πλάνης, δικαιοσύνης και αδικίας.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Τίποτε δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως, επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, το 1843 και το 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που ο Θεός μάς έχει δώσει. Δεν προτιθέμεθα να απομακρύνουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία τοποθετήθηκαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με ειλικρινή προσευχή, αναζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να εγκαταλείψω το φως που ο Θεός μου έχει δώσει; Είναι να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Ένα από τα σύμβολα του «Μωυσή στην Κάδης» είναι ότι κτυπά τον Βράχο με ράβδο, σύμβολο εξουσίας. Την πρώτη φορά ήταν η εξουσία του Θεού και τη δεύτερη φορά ήταν η εξουσία του ανθρώπου. Η τάξη που αντιπροσωπεύεται από τον Μωυσή στη δεύτερη Κάδης παρουσιάζεται ως οι μεθύνοντες του Εφραΐμ, οι οποίοι χρησιμοποιούν τη θεολογική τους εξουσία (ράβδο) για να επιτεθούν κατά του μηνύματος της όψιμης βροχής, το οποίο είναι το μήνυμα των αρχαίων οδών του 1840 έως το 1844.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840 έως το 1844 πρέπει να καταστούν ισχυρά και επίκαιρα τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθούν σε όλες τις εκκλησίες.

Ο Χριστός είπε: «Μακάριοι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν, και τα ότα σας, διότι ακούουν. Διότι αληθώς σας λέγω ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα οποία σεις βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν εκείνα τα οποία σεις ακούετε, και δεν τα ήκουσαν» [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οι οφθαλμοί οι οποίοι είδαν τα όσα εθεάθησαν κατά τα έτη 1843 και 1844.

«Το μήνυμα δόθηκε. Και δεν θα πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται· το τελικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα επιτελεσθεί σε σύντομο χρόνο. Σύντομα θα δοθεί, κατά τον διορισμό του Θεού, ένα μήνυμα που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Η πρώτη δοκιμασία του μάννα είναι τρεις δοκιμασίες. Η τελευταία από τις δέκα δοκιμασίες είναι η δοκιμασία του τρίτου αγγέλου. Τόσο η πρώτη όσο και η τελευταία αντιπροσωπεύουν την «ανάπαυση» ως σύμβολο της δοκιμασίας. Η πρώτη δοκιμασία είναι τρεις δοκιμασίες, αντιπροσωπεύοντας τον πρώτο άγγελο, τον οποίο ακολουθεί ο δεύτερος άγγελος, αλλά η τέταρτη δοκιμασία, όπου η σφράγιση και η ύψωση ως σημαία αντιπροσωπεύονται από τη Μασσά και τη

Μεριβά. Ο τρίτος άγγελος, που αντιπροσωπεύεται από την πέμπτη και την έκτη δοκιμασία, είναι η τρίτη δοκιμασία, η οποία ακολούθησε τη δεύτερη δοκιμασία της Μασσά και της Μεριβά, και την πρώτη δοκιμασία του μάννα.

Η πρόκληση στην Ταβερά, όπως εκτίθεται στους Αριθμούς 11:1–3, αποτελεί την έβδομη δοκιμασία. Τα εδάφια που εισάγουν την πύρινη δοκιμασία της πίστεως, η οποία αντιπροσωπεύεται από την «Ταβερά», που σημαίνει «τόπος καύσεως», προηγούνται από εδάφια που προσδιορίζουν την πορεία του λαού του Θεού δια της ερήμου. Η ανυπομονησία που εκδηλώνεται στο δέκατο κεφάλαιο αντιπαράκειται προς τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγη. Αυτοί είναι εκείνοι που έχουν την υπομονή των αγίων· ο αρχαίος όμως Ισραήλ εκδήλωνε ανυπομονησία στο δέκατο κεφάλαιο, η οποία οδηγεί στη πύρινη δοκιμασία τους στο ενδέκατο κεφάλαιο.

Και ανεχώρησαν από το όρος του Κυρίου οδόν τριών ημερών· και η κιβωτός της διαθήκης του Κυρίου προεπορεύετο αυτών κατά την οδόν των τριών ημερών, διά να αναζητήση τόπον αναπαύσεως δι' αυτούς. Και η νεφέλη του Κυρίου ήτο επ' αυτούς την ημέραν, όταν εξήρχοντο εκ του στρατοπέδου. Και συνέβαινεν, όταν η κιβωτός ανεχώρει, ότι ο Μωυσής έλεγε, Σηκώθητι, Κύριε, και ας διασκορπισθώσιν οι εχθροί σου· και ας φεύγωσιν απ' έμπροσθέν σου οι μισούντές σε. Και όταν ανεπαύετο, έλεγε, Επίστρεψον, Κύριε, εις τας μυριάδας των χιλιάδων του Ισραήλ. Αριθμοί 10:33–36.

Ο επόμενος στίχος εισάγει την εξέγερση της Ταβερά.

Και όταν ο λαός γόγγυζε, τούτο δεν ήρεσε στον Κύριο· και ο Κύριος το άκουσε, και η οργή αυτού εξήφθη· και το πυρ του Κυρίου έκαie ανάμεσά τους και κατέφαγε εκείνους που ήσαν στα έσχατα μέρη του στρατοπέδου. Και ο λαός εβόησε προς τον Μωυσή· και όταν ο Μωυσής προσηυχήθη προς τον Κύριο, το πυρ εσβέσθη. Και εκάλεσε το όνομα του τόπου εκείνου Ταβερά· διότι το πυρ του Κυρίου έκαie ανάμεσά τους. Αριθμοί 11:1–3.

Ο ερεθισμός που ακολούθησε τη φανέρωση του πυρός ήταν η επιθυμία για σαρκική τροφή και αποτελεί την όγδοη δοκιμασία. Αυτή βρίσκεται στο Αριθμοί 11:4–34. Ο γόγγυσμός στην Ταβερά αντιπροσωπεύει μια διεφθαρμένη ανώτερη φύση, έλλειψη υπομονής, και η ανταρσία της επιθυμίας για τις χύτρες της Αιγύπτου αντιπροσωπεύει την κατώτερη φύση. Το πυρ αντιπροσωπεύει τον διά πυρός καθαρισμό του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, διότι προφητικώς η Ταβερά σημαίνει τόπος καύσεως, και ο τόπος καύσεως στον προφητικό Λόγο του Θεού βρίσκεται στο Μαλαχία 3, όπου το πυρ παράγει μια ανυπόμονη τάξη προορισμένη να εκκαθαρισθεί και μια υπομονετική τάξη που καθαρίζεται ως προσφορά η οποία αναφέρεται.

Εκείνοι τους οποίους αντιπροσωπεύει ο Μωυσής στη διπλή δοκιμασία της ανώτερης και κατώτερης φύσης της Ταβερά είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι έχουν εδραιωθεί στην αλήθεια τόσο διανοητικά όσο και πνευματικά. Η διάνοια αναγνωρίζει την ανώτερη φύση και, πνευματικά, αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της Θειότητας με την ανθρωπότητα. Η Θειότητα μπορεί να συνδυαστεί με την ανθρωπότητα μόνον όταν η κατώτερη φύση έχει σταυρωθεί και είναι νεκρή. Το να είναι κανείς εδραιωμένος στην αλήθεια διανοητικά και πνευματικά αντιπροσωπεύει την εμπειρία του να σφραγίζεται. Οι πυρκαγιές της Ταβερά

αντιπροσωπεύουν τον τελικό διαχωρισμό σίτου και ζιζανίων στο έργο του Χριστού να ανυψώσει τον ναό των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Η ένατη δοκιμασία είναι η ανταρσία της Μαριάμ και του Ααρών, η οποία καταγράφεται στο Αριθμοί 12. Η πρόκληση δεν ήταν ανόμοια με την πρόκληση του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών ή της Μινεάπολης, το 1888. Το ζήτημα δεν ήταν απλώς η απόρριψη του μηνύματος του Θεού, αλλά η απόρριψη της εκλογής του Θεού ως προς την ηγεσία.

Η καταδίκη των ηγετών που απορρίπτουν όχι μόνο το μήνυμα, αλλά και τον αγγελιοφόρο, προηγείται της δέκατης δοκιμασίας. Η ηγεσία εκδηλώνεται ως αποστάτης ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος είναι η δέκατη δοκιμασία. Ο νόμος της Κυριακής αντιστοιχεί προς τον σταυρό, και καθ' οδόν προς τον σταυρό, ο οποίος είναι ο νόμος της Κυριακής, η ηγεσία επέλεξε τον Βαραββά, έναν ψευδή Χριστό, διότι το «bar» σημαίνει «υιός του», και το «abba» σημαίνει «πατήρ». Πλησιάζοντας προς τον σταυρό (τον νόμο της Κυριακής) ή την Κάδης, η ηγεσία εκδηλώνει πλήρως ανεπτυγμένη αποστασία, επιλέγοντας έναν πλαστό Χριστό και επίσης δηλώνοντας ευθέως προς τις πολιτικές αρχές ότι δεν έχουν άλλον βασιλέα παρά τον Καίσαρα.

Η έβδομη, όγδοη και ένατη δοκιμασία προσδιορίζουν τη διαδικασία της σφραγίσεως, αλλά η παραστατική εικόνα είναι αυτή των μωρών παρθένων. Η δέκατη εκείνων των δοκιμασιών ήταν η πρώτη αποστασία της Κάδης, προτυπώνοντας το 1863. Από το 1846 οι Έβραιοι οδηγήθηκαν στο Σινά για να λάβουν τον Νόμο. Οι δύο πλάκες των Δέκα Έντολων είναι το σύμβολο της σχέσεως διαθήκης του Θεού με τον αρχαίο κυριολεκτικό Ισραήλ, και οι δύο πλάκες του Άββακουμ είναι το σύμβολο της σχέσεως διαθήκης του συγχρόνου πνευματικού Ισραήλ. Η δεύτερα πλάκα έτέθη ενώπιον τους το 1850, και καθώς ο αρχαίος Ισραήλ όρκίστηκε να τηρήσει τον Νόμο, έως το 1856 προσεκομίσθη μία τελική δοκιμασία, όπως προετυπώθη από τους κατασκόπους που επισκέφθηκαν τη Γη της Επαγγελίας. Η γνώμη της πλειοψηφίας, ή οποία διαμορφώθηκε κατά τα επτά έτη από το 1856 έως το 1863, ήταν ότι η λαοδικειακή έρημος ήταν ο τόπος όπου επιθυμούσαν να πεθάνουν.

Η περίοδος από το 1844 έως το 1863 προτυπώνεται από την περίοδο που αρχίζει με το βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα και κατέληξε σε ένα άλλο βάπτισμα στον Ιορδάνη Ποταμό, στην ίδια ακριβώς τοποθεσία όπου ο Ιησούς θα γινόταν ο Χριστός, όταν αργότερα βαπτίστηκε από τον Ιωάννη. Το βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα προσδιόρισε μια διαθηκική σχέση με τον αρχαίο Ισραήλ. Η σχέση εκείνη άρχισε με έναν γάμο που ταυτοχρόνως εγκαινίασε μια δεκάβαθμη διαδικασία δοκιμασίας. Έπειτα οδηγήθηκαν στο Σινά και υποσχέθηκαν να τηρήσουν τον νόμο Του, αλλά δεν το έπραξαν, και κατόπιν απέτυχαν στη δέκατη και τελική δοκιμασία κατά την πρώτη αποστασία στην Κάδης. Μετά τα σαράντα χρόνια, και τη δεύτερη και μεγαλύτερη αποστασία στην Κάδης, εισήλθαν στη Γη της Επαγγελίας διά του βαπτίσματος στον Ιορδάνη Ποταμό.

Όλα τα ορόσημα του βαπτίσματος συνδέονται μεταξύ τους με τη διαθήκη. Η ιστορία του ωμέγα και του δεύτερου Κάδης ευθυγραμμίζεται με την ιστορία του πρώτου και του άλφα Κάδης. Η ωμέγα ανταρσία του Μωυσή ήταν πολύ μεγαλύτερη από την ανταρσία ολόκληρου έθνους στην άλφα ανταρσία του Κάδης. Το ωμέγα είναι πάντοτε μεγαλύτερο. Και οι δύο ανταρσίες μαζί αντιπροσωπεύουν την ανταρσία των μορφωμένων και αμαθών του Ησαΐα, οι οποίοι αρνούνται να

εισέλθουν στην ανάπαυση του μηνύματος της όψιμης βροχής.

Τρία βαπτίσματα (Ερυθρά Θάλασσα, ποταμός Ιορδάνης και ποταμός Ιορδάνης), το πρώτο του Μωσέως και το τελευταίο του Χριστού· έτσι ο Μωσής είναι το άλφα και ο Χριστός το ωμέγα. Το γράμμα μεταξύ του πρώτου και του εικοστού δευτέρου γράμματος του εβραϊκού αλφαβήτου, το δέκατο τρίτο γράμμα, όταν προσαρτάται και ακολουθεί το πρώτο γράμμα, το οποίο κατόπιν προσαρτάται στο τελευταίο και εικοστό δεύτερο γράμμα, σχηματίζει την εβραϊκή λέξη «αλήθεια». Το μέσο βάπτισμα ήταν ο ποταμός Ιορδάνης και η Κάδης. Το πρώτο βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα ακολουθήθηκε από το βάπτισμα στον Ιορδάνη. Αλλά το πρώτο βάπτισμα στον Ιορδάνη αναβλήθηκε επί σαράντα έτη έως τη δεύτερη επίσκεψη στην Κάδης και το πραγματικό βάπτισμα του Ιορδάνη. Το τρίτο βάπτισμα, που αντιπροσώπευε τον καιρό της επισκέψεως για τους Ιουδαίους, είχε φθάσει, καθώς ο Χριστός άρχιζε το έργο Του να επικυρώσει τη διαθήκη για μία εβδομάδα, σε εκπλήρωση του Δανιήλ θ' 27, και ήταν η ώρα της κρίσεως για τον αρχαίο Ισραήλ.

Το πρώτο βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, και οι δύο επισκέψεις στην Κάδης αντιπροσωπεύουν έναν «διπλασιασμό», διότι κατά την πρώτη επίσκεψη στην Κάδης και στον ποταμό Ιορδάνη παριστάνεται η εξέγερση του λαού της διαθήκης του Θεού, ενώ στη δεύτερη Κάδης εκδηλώνεται η εξέγερση της ηγεσίας. Η Κάδης και οι δύο επισκέψεις αντιπροσωπεύουν έναν διπλασιασμό του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου, όπου εκδηλώνονται δύο τάξεις, και αμφότερες οι τάξεις αντιπροσωπεύονται τόσο από τον λαό όσο και από την ηγεσία. Το βάπτισμα του Χριστού είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, όταν ο σίτος και τα ζιζάνια διαχωρίζονται, όπως ο αρχαίος Ισραήλ διαχωρίστηκε από τη χριστιανική νύμφη την οποία ο Χριστός έλαβε ως σύζυγο κατά την ώρα της κρίσεως του αρχαίου Ισραήλ.

Η περίοδος από το 1844 έως το 1863 είναι η Ερυθρά Θάλασσα έως την πρώτη ανταρσία στην Κάδης. Το 1844 είναι η διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, το 1846 είναι το μάννα, σύμβολο της δοκιμασίας του Σαββάτου, την οποία οι White υπερέβησαν το 1846 όταν νυμφεύθηκαν. Το 1849 ο Κύριος εξέτεινε τη χείρα Του εκ δευτέρου για να συνάξει τον λαό Του. Τους είχε συνάξει κατά τη διάρκεια του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου, όταν η πρώτη από τις πλάκες του Αββακούμ εμφανίσθηκε στην ιστορία, και η δεύτερη πλάκα είχε ορισθεί για τον ίδιο σκοπό.

Ο πίνακας του 1850, ως το ωμέγα, έπρεπε να συνάξει και να δοκιμάσει, διότι αυτό ακριβώς έκανε ο πίνακας του 1843, ως το άλφα. Ο πρώτος άγγελος είχε πίνακα, και ο τρίτος άγγελος είχε επίσης πίνακα, διότι ο πρώτος είναι το άλφα και ο τρίτος είναι το ωμέγα. Οι «δύο πίνακες» είναι ορόσημα του πρώτου και του τρίτου αγγέλου — όχι του δευτέρου. Η προφητική περίοδος των «πινάκων» αρχίζει με έναν πίνακα που περιέχει σφάλμα και τελειώνει με έναν πίνακα χωρίς σφάλμα. Η ιστορία ανάμεσα στους δύο πίνακες είναι η ιστορία του δευτέρου αγγέλου, όπου ο πίνακας παραμερίζεται μέχρι το 1850.

Αφού το έτος 1843 έληξε στις 19 Απριλίου 1844, ο πίνακας του 1843 παραμερίστηκε, διότι τότε είχε εσφαλμένα προείπει το έτος 1843. Από τις 19 Απριλίου 1844 έως το 1850 δεν υπάρχει πίνακας του Αββακούμ. Στην ιστορία του δευτέρου αγγέλου, δεν υπήρχε πίνακας και—έπεσε η Βαβυλώνα. Το άλφα είναι ένας πίνακας, το ωμέγα είναι ένας πίνακας, και το μέσον είναι η πτώση της Βαβυλώνας· σύμβολο ανταρσίας, το οποίο συνδέεται με την περίοδο κατά την οποία δεν

υπήρχε πίνακας. Η ιστορική περίοδος των πινάκων του Αββακούμ φέρει την υπογραφή της αλήθειας.

Το 1850 προτυπώθηκε από το Σινά και τη δόση του Νόμου. Εκείνο το γεγονός μνημονευόταν με την Πεντηκοστή, όταν υψώνονταν δύο λικνιζόμενοι άρτοι. Η διαδικασία της ανύψωσης των λικνιζομένων άρτων παριστάνεται με την εκτύπωση και προώθηση του πίνακα τον Μάιο του 1842, καθώς και με την ιστορία του 1849, όταν ετοιμάσθηκε το δεύτερο διάγραμμα, και του 1850, όταν ήταν διαθέσιμο. Η περίοδος αυτή παριστάνεται στη γραμμή του Χριστού ως οι πενήντα ημέρες από την ανάστασή Του έως την Πεντηκοστή, περίοδος διαιρεμένη σε σαράντα ημέρες ακολουθούμενες από δέκα.

Το 1849 ο Χριστός εξέτεινε τη χείρα Του εκ δευτέρου, και το 1850 η δεύτερα πλάκα του Αββακούμ ήταν διαθέσιμη και η δοκιμαστική διαδικασία που οδηγούσε προς την Κάδης προχώρησε. Το 1856 έφθασε η τελευταία από τις δέκα δοκιμασίες του αρχαίου Ισραήλ, όταν νέο φως επάνω στη θεμελιώδη προφητική αποκάλυψη του Μίλλερ δημοσιεύθηκε στο περιοδικό του κινήματος. Επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι προφητικές ημέρες, από το 1856 έως το 1863, οι κατάσκοποι εισήλθαν για να κατασκοπεύσουν τη γη. Το 1863 εξέλεξαν νέο ηγέτη για να τους οδηγήσει πίσω στην Αίγυπτο.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.

«Σε όραση που μου δόθηκε στο Bordoville, Vermont, στις 10 Δεκεμβρίου 1871, μου εδείχθη ότι η θέση του συζύγου μου υπήρξε πολύ δύσκολη. Βάρος μέριμνας και κόπου έχει επωμισθεί. Οι αδελφοί του στη διακονία δεν είχαν να φέρουν αυτά τα βάρη και δεν έχουν εκτιμήσει τους κόπους του. Η αδιάκοπη πίεση που ασκούνταν επάνω του τον έχει καταπονήσει διανοητικώς και σωματικώς. Μου εδείχθη ότι η σχέση του προς τον λαό του Θεού ήταν, από ορισμένες απόψεις, παρόμοια με εκείνη του Μωυσέως προς τον Ισραήλ. Υπήρχαν γογγυστές εναντίον του Μωυσέως, όταν επικρατούσαν δυσμενείς περιστάσεις, και υπήρξαν γογγυστές και εναντίον αυτού». Testimonies, volume 3, 85.